

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/156/2020
Identifikačné číslo spisu:	5613211144
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5613211144.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu Mgr. Renáty Gavalcovej a JUDr. Viery Petrikovej, v spore žalobcu A. C., bývajúceho v W., zastúpeného splnomocnencom ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Liptovskom Mikuláši, M. Pišúta 936/16, IČO: 36 861 251, proti žalovaným 1/ S. K., bývajúcemu H., zastúpenému JUDr. Janou Čončolovou, advokátkou, so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Štúrova 17, 2/ A. K., bývajúcemu H., 3/ N. K., bývajúcemu H., o odstránenie humna, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 5C/323/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 16. novembra 2017 sp. zn. 9Co/194/2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie z a m i e t a .
- II. Žalovaný 1/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. novembra 2016 č. k. 5C/323/2013-111 v spojení s opravným uznesením okresného súdu z 03. marca 2017 č. k. 5C/323/2013-129 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca voči označeným žalovaným domáhal uloženia im povinnosti odstrániť na vlastné náklady časť hospodárskej budovy, a to humna nachádzajúceho sa na pozemku o výmere 85 m² vyznačenom v geometrickom pláne znalca Ing. Martina Krnáča z 02.04.2008 ako diel 3, 4, postavenej na pozemku parcela registra C parcelné číslo KN 3227/2 zastavané plochy a nádvoria v obci a katastrálnom území H. zapísanom na LV č. XXXX evidovaného na Okresnom úrade Q., keď parcela je vo výlučnom vlastníctve žalobcu.

1.1. Prvoinstančný súd konštatoval, že stavba - humno nie je stavbou neoprávnenou v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka. Právni predchodcovia žalovaných túto zriadili v roku 1941 až 1943 na pozemku, ktorý mali v oprávnenej držbe na základe kúpnej zmluvy z 18. mája 1940, o ktorej sa domnievali, že je právne perfektným úkonom, a ktorého držbu vykonávali následne aj s postaveným humnom dobromyseľne. Obdobnú vec navyše súdy už prejednávali, keď odstránenia časti toho istého humna sa domáhali manželia E. a T. K., ktorí sa taktiež snažili preukázať, že časť pozemku pod humnom vlastní na základe toho, že im bol pridelený pozemok na výstavbu rodinného domčeka, keď predtým štát pozemky, ktoré prideloval do osobného užívania pôvodným vlastníkom, vyvlastnil. Už v

tomto konaní bolo preukázané, že pozemok, na ktorom sa nachádza humno, odkúpili v roku 1940 právni predchodcovia žalovaných a humno bolo postavené oprávnené. Prvoinštančný súd vychádzajúc zo zásady, že ak bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 44/2010). Žalobu o odstránenie časti humna ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. novembra 2017 sp. zn. 9Co/194/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a určil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu súd priznal v plnom rozsahu.

2.1. Vo svojom odôvodnení odvolací súd konštatoval, že v konaní sa riešila otázka, či stavba humna je stavbou neoprávnenou na cudzom pozemku a v súlade s § 135c Občianskeho zákonníka možno rozhodnúť o tom, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil. V tomto prípade žalobca tvrdil, že stavba humna je stavbou neoprávnenou a žiadal jej časť, nachádzajúcu sa na nehnuteľnosti, ktorej podľa výpisu z listu vlastníctva správy katastra je výlučným vlastníkom, odstrániť. V danom prípade bolo nepochybne preukázané, že humno bolo postavené v rokoch 1941 až 1943, následne potom ako 18. mája 1940 bola uzatvorená kúpna zmluva na odkúpenie pozemku o výmere 66 štvorcových siah pod výstavbu humna a manipulačného priestoru k humnu, čo po prepočítaní na metrickú mieru predstavuje 237 m². Po identifikácii pozemku vykonanej znalcom Ing. Krnáčom sa jednalo o parcely EN č. 3227/2 humno o výmere 148 m² a EN č. 3227/3 manipulačný priestor o výmere 67 m², čo prakticky odpovedalo odkúpenej pôvodnej výmere. Pretože pred Okresným súdom Liptovský Mikuláš sa prejednávala obdobná vec, kde k tomu istému humnu inú jeho časť požadovali odstrániť manželia T. a H. K., súd uznesením prerušil konanie až do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 11C/140/1990. Po tom, ako bola žaloba manželov K. zamietnutá, pokračoval v konaní, pričom ako podklad pre svoje rozhodnutie prevzal aj závery súdu prezentované v konaní 11C/140/1990. Na základe toho dospel prvoinštančný súd k záveru, že stavba humna nie je stavbou neoprávnenou, nakoľko humno bolo postavené za súhlasu všetkých vtedajších spoluvlastníkov nehnuteľnosti, resp. nikto z pôvodných spoluvlastníkov pozemkov nenamietal jej neoprávnenosť. V odôvodnení predchádzajúcich rozsudkov dokonca súdy vyslovili záver, že aj pozemok pod humnom právni predchodcovia terajších spoluvlastníkov stavby vydržali, nakoľko boli v držbe dobromyseľní od roku 1940, kedy mali za to, že pozemok pod humnom odkúpili a takýto stav trval aj k 01. januáru 1961, kedy došlo k naplneniu vydržacej doby, a tým k vzniku spoluvlastníckeho práva pre manželov O. a N. K. (právni predchodcovia žalovaných 1/ až 3/). Pokiaľ teda v iných konaniach súdy právoplatne rozhodli, že stavba humna je stavbou oprávnenou a neboli preukázané iné skutočnosti, ktoré by takéto závery súdov vyvrátili, nebol dôvod, aby v tomto konaní súd po vykonanom dokazovaní dospel k iným záverom. Žalobca v tomto prípade, ako vyplynulo z predloženého listu vlastníctva č. XXXX kat. úz. H., vlastnícke právo nadobudol kúpnu zmluvou v roku 2010. Nepochybne v tomto čase tam humno stálo a s takýmto stavom veci bol ako nadobúdateľ nehnuteľnosti, na ktorom je aj časť humna, oboznámený (v tomto konaní súd neriešil vlastníctvo k pozemku, na ktorom je časť humna postavená). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 195 CSP a vo veci samej dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, a na ktoré v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP poukázal. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol zistený skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 220 CSP zdôvodnil. Aj odvolací súd sa stotožnil so záverom, že predmetné humno nie je neoprávnenou stavbou, a preto pokiaľ žaloba smerovala k odstráneniu jeho časti ako stavby neoprávnenej, správne prvoinštančný súd takúto žalobu zamietol. Pretože odvolateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktorými by sa nezaoberal súd prvej inštancie, resp. ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, z týchto dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd ako vecne správne potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému 1/, ktorý bol úspešný v odvolacom konaní, priznal voči žalobcovi náhradu trov v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dálej aj „dovolať“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP. Podľa názoru dovolateľa súd prvej inštancie bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie, bez ďalšieho prebral výsledky uvedené v iných konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/71/2004 a sp. zn. 11C/140/1990, hoci žalobca nebol účastníkom týchto konaní. Na dôvody žalobcu v odvolaní, prečo považuje stavbu humna za neoprávnenú, opätovne prvoinštančný súd, ani odvolací súd nedali odpoveď. Dovolať má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie a v nadväznosti na to napadnutý rozsudok odvolacieho súdu sú nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie pri uzavretí otázky, či ide o neoprávnenú stavbu, vychádzal zo záverov konaní sp. zn. 10C/71/2004 a sp. zn. 11C/140/1990, pričom v tomto rozsudku sa súd zaoberal predovšetkým vlastníckymi pomermi k pozemku bez toho, aby bolo vyriešené, či ide o stavbu zriadenú v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi. Tie isté závery prevzal aj súd prvej inštancie do svojho rozsudku zo 14.11.2016 a napokon aj odvolací súd do napadnutého rozsudku. Dovolať ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonával navrhované dokazovanie a tento nedostatok nebol zhojený ani odvolacím súdom v napadnutom rozsudku. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca navrhol vykonať dokazovanie, a to ohľadku humna, vypočutie ďalších svedkov a vyžiadanie spisov z okresného úradu, katastrálny odbor, pričom súd ani jeden z návrhov nepripustil. Na záver žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobcom navrhované dôkazy ako je obhliadka stavby na mieste samom, vypočutie svedkov, ako aj pripojenie katastrálnych spisov z roku 2012 boli súdom posúdené ako nadbytočné, ktoré žiadnym spôsobom nemohli ovplyvniť skutkový stav viažuci sa k roku 1940 až 1943, preto ich vykonanie súd z hľadiska hospodárnosti správne nepripustil a doposiaľ vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Žalovaný 1/ dal do pozornosti dovolaciemu súdu, že vykonaním navrhovaných dôkazov by nedošlo k zmene skutkového stavu tak, ako ho zistil Okresný súd Liptovský Mikuláš už v konaní sp. zn. 10C/71/2004, ktorého stranou v spore v 5. rade bol aj žalobca. Pokiaľ by súdy v tomto konaní nerešpektovali predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie (sp. zn. 11C/140/1990) vychádzajúce z jednoznačných skutkových zistení vo veci, ktorá predstavuje predbežnú otázku, vybočili by z medzí vytýčených v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 2 ods. 2 Listiny a práve tým by porušili právo na spravodlivý súdny proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia v rovnakej veci (posúdenie oprávnenosti stavby humna) by znamenalo zásah do stability práva a právnej istoty, čo je neprípustné. Žalovaný 1/ navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol a žalobcu zaviazal náhradou trov dovolacieho konania žalovaného 1/ v plnom rozsahu.

5. Žalovaní 2/ a 3/ vo svojich vyjadreniach k dovolaniu zhodne uviedli, že súhlasia s odstránením humna na náklady žalovaného 1/.

6. Dovolať vo svojom následnom vyjadrení uviedol, že trvá na podanom dovolaní.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo ako „dovolať“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa

svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pod pojmom „procesný postup“ sa v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). Len ak je (takto interpretovaný) procesný postup nesprávny, môže byť strane sporu znemožnená realizácia jej procesných oprávnení (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pojem „procesný postup“ teda nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ teda nemožno rozumieť samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (por. sp. zn. 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017, 8 Cdo 187/2017).

11. Dovolateľ opakovane poukazoval na to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, najmä to, že odvolací súd so súdom prvej inštancie prebral výsledky uvedené v iných konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/71/2004 a sp. zn. 11C/140/1990 v otázke neoprávnenosti predmetnej stavby.

12. Dovolací súd uvádza, že aj keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. V prejednávanej veci už súd prvej inštancie jednoznačne ustálil, že predmetom konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 11C/140/1990 bolo odstránenie časti tej istej hospodárskej budovy - humna (vo vlastníctve žalovaných) ako v danej prejednávanej veci s tým rozdielom, že na strane žalobcu vystupovali manželia K.. Rovnako aj v konaní, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/71/2004 (stranou v spore bol aj žalobca) bolo podstatou sporu určenie vlastníckeho práva k tej istej nehnuteľnosti (stavbe humna) a pozemku, na ktorom humno bolo postavené. Z výsledkov dokazovania, a to skutkových zistení v konaniach vedených na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 10C/71/2004 a 11C/140/1990 vyplynulo, že stavbu humna, ktorej odstránenia časti sa žalobca domáha, nemožno kvalifikovať ako neoprávnenú stavbu v zmysle ustanovenia § 135c Občianskeho zákonníka. Rovnako aj odvolací súd konštatoval, že pokiaľ teda v iných konaniach súdy právoplatne rozhodli, že stavba humna je stavbou oprávnenou a neboli preukázané iné skutočnosti, ktoré by takéto závery súdov vyvrátili, nebol dôvod, aby v tomto konaní súd po vykonanom dokazovaní dospel k iným záverom.

12.1. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým a dostatočným spôsobom.

13. Dovolateľ taktiež namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, ako aj nedostatky v dokazovaní.

14. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. K procesným právam účastníka nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa účastník subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný (R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania

vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

14.1. Podľa ustáleného právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 01. júla 2016, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

14.2. Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

14.3. Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové i právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie (súdom prvej inštancie, aj súdom odvolacím). Z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie sa zaoberal návrhmi žalobcu na vykonanie dôkazov, pričom bol názoru, že žiadna zo strán nenavrhol vykonať v prebiehajúcom konaní dôkazy, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť skutkové zistenia v konaniach sp. zn. 10C/71/2004 a 11C/140/1990. Súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na právne posúdenie veci súd prvej inštancie rozhodol, že nevykoná dôkazy navrhnuté žalobcom, pretože tieto neboli spôsobilé zmeniť doterajšie skutkové zistenia a z nich vyplývajúce právne posúdenie veci (pozri bod 24. rozsudku súdu prvej inštancie). V súdnom spore dovolací súd nezistil v postupe súdov nižších inštancií pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia predstavujúce porušenie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie.

15. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu zamietol podľa § 448 CSP ako dovolanie, ktoré je síce prípustné, ale nie je dôvodné.

16. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.